

”Hvordan kan jeg forandre verden?”

Ashley Stratford, som er byplanlegger i Manchester, er 39 år gammel, gift og far til fem barn. Han er også medlem i Opus Dei. Da han var ung, pleide han ofte å spørre seg: ”Hvordan kan jeg forandre verden?” I dag vet han svaret.

24.07.2006

Jeg er 39 år gammel. Jeg er gift, har fem barn og bor i Altrincham, nær Manchester. Jeg er byplanlegger av yrke og jeg liker film, sport (særlig

Formel 1-konkurransen og fotball), å treffe mine venner og italienske biler (jeg er med i en Alfa Romeo-klubb fordi jeg har en slik bil selv).

SLIK BLE JEG KJENT MED OPUS DEI

Jeg ble født i en katolsk familie. I tenårene begynte jeg å stille de vanlige spørsmålene: Hvem er jeg, hvor går jeg hen, hvordan kan jeg forandre verden?

Jeg var 20 år gammel da jeg hørte om Opus Dei (Verket). En nær venn av meg som er oratorianer i Birmingham, hjalp meg meget i de årene, han var som en storebror for meg og han begynte sakte å lære meg hvordan jeg skulle ha kontakt med Gud.

En dag ga han meg et eksemplar av *Veien*, skrevet av den hellige Josemaría Escrivá og han anbefalte meg å ta noen setninger av den og meditere over dem hver dag. De var

– og er fremdeles – til stor hjelp for mitt indre liv.

En ettermiddag kom det noen mennesker som tilhørte Opus Dei til Birmingham for å holde en konferanse om lekfolkets kall til helliggjørelse, blant annet regionalvikaren fader Nick Morrish. Lekfolket, det er mennesker som verken er prester eller ordensfolk. Alt dette var nytt for meg.

Jeg forsto at det ikke bare var ordensfolk eller prester som tjener Gud og gir Ham sine liv. Iblant hadde jeg lurt på å bli prest, men jeg visste at den riktige veien for meg var å gifte meg og stifte familie. Jeg syntes at Opus Deis ånd kunne passe meg siden det jeg ønsket var å tjene Gud i det vanlige livet.

MINE FØRSTE INNTRYKK

Jeg ble imponert over menneskene som kom til

kristendomsundervisningen som ble holdt i Opus Dei-sentret. Blant dem ble jeg venn med en ung mann fra Paraguay som studerte i Birmingham.

Han levde sin tro som noe naturlig og hele han utstrålte en verdig ro. Han var supernumerario, dvs. tilhørte Opus Dei. Han var gift.

Den første numerario jeg ble kjent med var også en fantastisk person. Numerarier er mennesker innen Opus Dei som ikke gifter seg, for å kunne gi all sin tid og kraft til Gud og Verket. Han var ikke verdensfjern, men visste nøyaktig hvilke problemer som møter et menneske som hver dag går på gaten på vei til sin arbeidsplass. Da det ble forklart for meg hvordan man kan tjene Gud sittende ved arbeidsbenken, var det som en helt ny verden åpnet seg for meg.

Jeg begynte senere å delta regelmessig på retrettene i Opus Deis sentre, først i Oxford og siden i Manchester. Da besluttet jeg meg for å følge en "livsplan", dvs. "å så til" dagen med små møter med Gud, ofre min dag til Ham så fort jeg våkner, be en kort bønn før jeg begynner å arbeide, lese evangeliet etter måltidene, be rosenkransen på vei hjem...

Da jeg hadde avsluttet mine studier flyttet jeg til Stoke-on-Trent. Der kunne jeg gå til messe hver dag, siden kirken var like i nærheten. Jeg snakket også ofte med en prest fra Opus Dei og deltok i undervisningsmulighetene i Verkets sentre. Jeg deltok i en arbeidsleir med gutter på min alder i Polen. Vi lag grunnen til en ny skole. Det var den beste sommeren i mitt liv.

MITT KALL

I 1990 var det fire år siden jeg hadde tatt kontakt med Opus Dei. Det året deltok jeg på Verdensungdomsdagen som ble holdt i Polen med Johannes Paul II. Det var på den tiden da kommunismen var i ferd med å bryte sammen.

Jeg husker så tydelig den turen – paven ba Den hellige ånd om å komme ned over ungdommene som var forsamlet der og sa: ”Dere ungdommer lager mye støy. Fortsett med det!” Den dagen, i helligdommen som er viet til den hellige Jomfru av Jasna Gora, ble mitt liv forandret, jeg følte at jeg var nødt til å gi mitt liv til Gud.

Seks måneder senere, 1. januar 1991, ba jeg om å bli medlem i Opus Dei.

MIN FAMILIE

Jeg har vært gift i elleve år. Min kone og jeg har blitt velsignet med fem barn (så mange!). Min familie og mitt

forhold til Gud er de to tingene som jeg absolutt prioriterer.

Som for enhver ung yrkesaktiv mann krever arbeidet iblant mye tid, men jeg prøver å passe på at verken Gud eller min familie lider under det. Når alt kommer til alt, hvem ønsker på sitt dødsleie at han hadde brukt mer tid på arbeidet?

Jeg avslører ingen hemmelighet om jeg sier at det slett ikke er lett å oppdra barn (det har det vel aldri vært). Men med Guds hjelp er det en glede å forsøke å gjøre det. Sammen med min kone oppdrar vi våre barn i den katolske lære og lærer dem å respektere mennesker som har en annen tro. Jeg skulle ønske at også de ville svare på Guds kall, men det er noe som jeg lar være en sak mellom dem og Gud.

MITT ARBEID

Som alle andre har jeg mine gode og dårlige øyeblikk, skuffelser og triumfer... og jeg tror at alt har en mening, derfor kan jeg gi alt til Gud, både mine suksesser og mine fiaskoer.

Jeg tror at Gud ikke ønsker det perfekte fra oss, men vil fremfor alt at vi elsker Ham. Og hvordan kan vi vise Ham vår kjærlighet? Ved å gjøre det vi må gjøre på best mulig måte. Det betyr ikke at jeg aldri kan klage eller protestere og bli opprørt. Men etterpå, når jeg blir rolig igjen, sier jeg: "Herre, hvis jeg har Deg da har jeg ingenting å miste. Ta hånd om oss!"

Denne arbeidets "overnaturlige" dimensjon hjelper meg til å se saker og ting med andre øyne, selv i de tider da ingenting ser ut til å lykkes (vi har alle slike øyeblikk, ikke sant?). Jeg stoler på at alt til slutt vil bli bra når jeg prøver å utføre mitt arbeid

godt, gjøre mitt beste for det og tjene min neste (om jeg lykkes eller ei – det må du spørre dem om!)

OPUS DEI I VERDEN

Verden trenger Gud, menneskene trenger Gud. Den kristne troen lærer oss at vi kan møtes på en inderlig måte med de tre personene som utgjør Gud: Faderen, Sønnen og Den hellige ånd. Det er en befrielse for meg å tenke på at jeg er Guds barn. Han finnes alltid ved min side og vi kan alltid vende oss til Ham, be om råd og inspirasjon.

Opus Dei, som er de som lærte meg alt dette, er ennå ikke så utbredt i England. Men vårt land trenger menn og kvinner som er rede til å forbedre samfunnet. I Verket synes vi at alt er mulig gjennom de små handlingene som gjøres med kjærlighet og ofres til Gud. Selv om det er ubetydelige handlinger, gir

Gud dem hundre ganger større verdi enn de har i seg selv.

Å hengi seg til Gud er ikke noe ubetydelig, Han er nemlig i stand til å gjøre underverk. Daglig minner jeg meg på at Opus Dei betyr ”Guds verk”, at det er noe Han har ønsket. Vi gir det våre liv og Han gjør resten.

Vi må spørre oss: Hvordan kan jeg forandre verden på det stedet der jeg bor? Den hellige Josemaría rådet oss til å legge alt i Guds hender. På den måten får vi fred og kan gi fred til andre. Og så kan vi si: ”Selv ikke i deres vildeste drømmer kunne dere forestille dere noe slikt!” (den hellige Josemaría).